

[Korsgaard.]

det Forhold, jeg her har nævnt, Krigsdeltagelsen, skal falde ind under den haarde Straf, der her er Tale om.

Jeg vil da gerne med disse Ord give Udtryk for Haabet om, at Dommerne, naar de skal dømme i disse specielle Forhold, da vil tage Loven, som den lyder, og ikke i for høj Grad se hen til Betænkningen, der er knyttet til dette Lovforslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hoff har Ordet for en kort Bemærkning.

Hoff: Citater kan bruges til mange forskellige Ting, specielt hvis man tager løsrevne Citater. Det ærede Medlem fra Retsforbundet, Hr. Oluf Pedersen, har gennem en Række løsrevne Citater, tilfældigt udvalgt med dette specielle Formaal for Øje, rettet en Samling meget alvorlige, eller tilsyneladende meget alvorlige Angreb mod Dansk Samlings to Ministre. Der er for mig ingen Tvivl om, at disse Angreb er af en saadan Art, at de snarere stempler Angriberen end de angrebne, og jeg synes ikke, der er nogen Grund til at tage til Orde imod Angreb af denne Art. Dommen i sidste Instans over den Politik, Dansk Samling har ført, er jo den Dom, Vælgerne kommer til at fælde ved næste og paafølgende Valg, og jeg er i alt Fald ikke betænkelig ved at indanke vor Politik for denne Domstol.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Jeg takker det ærede Medlem Hr. Hoff, fordi han ved sine Udtalelser her klart fik slaaet fast, at de Citater, jeg har fremsat, er rigtige, at Fremstillingen er korrekt. Hvis ikke den havde været det, ja, saa er der jo fri Lejlighed til at gendrive den her, vi har jo fri Diskussion i Rigsdagen. Det ærede Medlem Hr. Hoff saavel som hans Partifører, Kirkeministeren, har Adgang til at komme og forklare, hvis jeg siger noget, der ikke er rigtigt. Men jeg kunde godt have Lyst til at spørge det ærede Medlem Hr. Hoff, om han ved, hvornaar det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, Kirkeministeren, svingede fra at være tyskvenlig til at være tyskfiendtlig, og saa kunde man jo ogsaa spørge, om Kirkeministeren i Mod sætning til visse Værnemagere har faaet Aflad.

Norlev: Det kan ikke undre, at der i et saa talrigt Parti som Retsforbundet kan

være lidt forskellige Opfattelser af forskellige Ting, og som den ærede Ordfører for mit Parti sagde, saa er vor Stilling navnlig til Dødsstraffen noget forskellig, idet jeg agter at stemme for det foreliggende Lovforslag nu her ved tredje Behandling. Derfor tillader jeg mig ogsaa at lægge Beslag paa det høje Tings Tid nogle Minutter for nærmere at motivere dette mit Standpunkt, ikke fordi jeg mener, at mine Standpunkter har saa overmaade stor Vægt, men da min Motivering for at stemme for Dødsstraf vistnok er noget anderledes end de flestes, vil jeg alligevel tillade mig at fremføre den.

Først vil jeg beklage, at det ikke lykkes at udjævne den Rigorisme, der præger Lovforslaget. Det skal nok vise sig, at der her som ved andre Forbrydelser kan være Grænsetilfælde, hvor de strenge Straffe, der foreslaas, er for strenge. Vi lever jo dog i et i hvert Fald saakaldt kristent Land, men man kan ikke sige, at det foreliggende Lovforslag er stærkt præget af den kristelige Grund sætning, der siger, at man skal overvinde det onde med det gode. Det virker heller ikke særlig kristeligt, hvis — jeg siger altsaa „hvis“, ligesom den højtærede Minister Juul Christensen — hvis der utilsløret trues med Selvtægt. Jeg nærer dyb Beundring for dem, der har villet kæmpe for Danmarks Sag og har beseglet denne deres Vilje ved at lide under den tyske Terror. Det er ogsaa saare forstaaeligt, at de ivrigt forlanger Udrensning, men ogsaa de, ja, jeg vil sige netop de, maa være interesserede i, at der ikke sker Uret ved denne Udrensning, og hvis vi ikke giver os tilstrækkelig Tid til grundig Undersøgelse og Overvejelse; kan der meget let ske Uret, som i Fremtiden vil blive en Plet paa Danmarks Vaabenskjold.

Spørgsmaalet om Dødsstraffen forekommer mig i øvrigt at have sat Lidenskaberne i stærkere Bevægelse, end der er Grund til. Jeg har lige saa megen Samvittighedskval af at begrave en Mand levende i et Tugthus som af at dømme ham fra Livet. Talen om, at han ved livsvarigt Tugthus dog faar Tid til at omvende sig, synes mig uden rigtig Bund i Virkeligheden, thi i den mig bekendte Litteratur er der ikke faa Eksempler paa, at Dødsstraf har virket som en Slags Chockbehandling paa forhærdede Sind, medens livsvarigt Tugthus sjældnere synes at have nogen rigtig Virkning i saa Henseende.

I Betragtning af, at Lidenskaberne er saa stærkt i Kog, havde det været ønskeligt at faa Spørgsmaalet løst ved Folkeafstemning. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at det ikke vilde have været saa heldigt at